

φαντασθή αν οι περι τα μέρη ταυτα οικουντες απολαύωσι τουλάχιστον δια τής σφρήσεως εκείνου του όποιου ο εισερχόμενος εν τοις μυροπωλείοις του Pinaud ή του Violette. Ωστε ούδόλωσ θα έκπλαγή άκούων ότι, καλώς πάνυ έχόντων των πραγμάτων, εις μέρη τινά, τα όποια ή επιτροπή έπεσκέφθη, τασάυτη δυσωδία άνεπέμπετο, ώστε αύτη μόν ήναγκάσθη να αποφράξη τήν ρίνα, ήπόρησε δέ πώς οι πέριξ οικουντες δύνανται να ζώσιν.

(Έπεται συνέχεια)

ΧΡΟΝΙΚΑ

Περίεργον! ποτέ δέν ένθυμούμεθα τήν έορτήν των Θεοφανείων άνευ ουρανού έξόχως χειμερινοϋ, και τήν τελετήν τής Δεξαμενής χωρίς έπίλογον βροχής έπί των κεφαλών του παρισταμένου πλήθους· θα έλέγομεν ότι ο Θεός μεθ' όλων των άγγελικων και άγιολογικων ταγματων αυτου χύνει δάκρυα χαρής και ευγνωμοσύνης κατ' αυτήν τήν ήμέραν έπί τή θεά τής ευλαβούς φρενιτιδος, ήτις καταλαμβάνει τά πλάσματά του έπί τή καταδύσει του Σταυροϋ, μέχρις άμοιβαίας καταξοχίσσεως και εις αυτά τά βάθη τής θαλάσσεως· δάκρυα πρὸς τά όποια τυφλά ήμεις πλάσματα, άντι ν' ανοίξωμεν τάς καρδίας μας, ανοίγομεν τάς όμβρέλας μας. Άλλ' ήδη δέν έχει τον τόπον της τοιαύτη υπερεσευδής εικασία, άφ' ότου ο Σταυρός εκείνος, ο από του βάθους του ωκεανου άνασυρόμενος ως ο τιμιώτερος των μαργαριτων, μετεβλήθη εις ταπεινόν νευρόσπαστον συγκρατούμενος υπό ταινίας και υφιστάμενος παροδικόν τι βάπτισμα εν τοις ύδασι τής Δεξαμενής υπό τής χειρός του Μητροπολίτου.

Και φέτος ή ήμέρα ήτον υπέρ ποτε χειμονιάτικη, με μόλυθδινον ουρανόν, παγερά, και διασειομένη υπό άγριου άνέμου. Δια τουτο οι συνήθως φιλόστοι τής δεξαμενής ήσαν πολύ άρραιόμενοι· ο βορράς έφρόδισε πρό πάντων τάς κυρίας μας, αϊτινες πολύ άνεπαρκώς άντεπροσωπεύοντο υπό φετίων και καπελινων ή πολύ άώρων ή πολύ φθινοπωρινών· μόνον από μιās ταρατσας κομφϋου παρακειμένου οικίσκου προβάλλουσι τρελλώς συμπεπλεγμένα και θεώμεναι δύο τρεις έρατειναι κεφαλαι, άψηφώσαι τήν έχθρικήν άτμόσφαιραν άλλ' εινε τόσοσ μακράν όσφ να μη δύνανται να μετέχωσι τής έορτής, πλουτίζουσαι τήν ευτυχίαν μας, και τόσοσ πλησίον όσφ να μάς κάμωσι να ζηλεύωμεν και να κολαζώμεθα. Τα ένθεν και ένθεν τής δεξαμενής ύψώματα ήσαν κατελιμμένα, πεζότατα υπό παιδιών και μη παιδιών, όχι, ως άλλοτε, υπό κυματιζόντων ποδογύρων, οϊτινες παρεϊχον τήν ιδιαιτέραν εκ τής έορτής τέρφιν εις τους κάτωθεν αυτών καρδοκοκύντας θηρευτάς των ποδών. Κρίμα τά όνειρα του πτωχου εκεί πέραν καφετζή, άτινα άκλεώς έματαιώσεν ο ριγηλός βορράς, και κρίμα τά έπί των πλευρών των λοφίσκων κατά σειράν φυτευμένα λαχανικά του, άτινα άκλεέστερον είδομεν να καταπατῶσιν οι πόδες των συνωθουμένων· αν ήσαν τουλάχιστον ώραϊοι...

Άλλά κατωρθώθη να δίδεται εις τήν ειρηνικήν μας αυτήν τελετήν άπαισία όψις δια τής παρουσίας στίφους χωροφυλάκων, τους όποιους νομιζετε προορίζουσι και τρέφουν και όπλιζουσι δια να τους έπιδειξώσιν εν όλη τή σκαιότητι και τή πανοπλία των εις τά Φωτά μας. Και πρό πάντων εινε άνυπόφοροι οι έφιπποι χωροφύλακες. Έδιαλέξατε τήν θέσιν σας κάτωθεν μιās πευκούλας, στρέφετε τά μάτια σας έδῶ κι' εκεί... ει του έορτασίμου όμίλου, άναμένετε τον Μη-

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ίδε αριθ. 399)

Άλλ' αϊ παρακλήσεις αυτης ουδ' ήκούοντο εν μέσφ του τηλικούτου πατάγου, τής συγχύσεως και τής ταραχής. Ξίφη, βραχιόνες, κῶπαι, κεφαλαι, κάμακες, στήθη, φιάλαι, τράπεζαι, σκίμποδες, κρότοι, δούποι, οϊμωγαί, άραι, βλασφημικαι, αναθέματα, κραυγαί λύσεως και άγωνίας, έξ ὧν διεκρίνοντο μόνον ή λέξις, αυτόνομοι! και ή λέξις κτυπάτε! Η θαυματουργός λέξις, ήν είχεν ειρή σχεδόν και άνευ έλπίδος σπείρει ο Ιωάννης Βενδίκης, έβλάστησε τήν άλλην εκείνην λέξιν, ήτις είναι τό μόνον αυτης στήριγμα.

Η συρροή του πλήθους εις τήν σκηνήν ταύτην ήτο, σχετικώς πρὸς τον πληθυσμόν του μικρου εκείνου έπινειου, μεγίστη. Πεντήκοντα άνδρες εύρίσκοντο εν τῷ καπηλειῳ και εκτός αυτου περι τήν θύραν συνωθούμενοι. Οι Βενετοι και περ ένοπλοι όντες, συνείδον ότι δέν ήδύναντο να έπιμείνωσιν άν-

τιτασόμενοι κατά πάσης εκείνης τής πληθους· μόνη ή αρχηγός των δέν άπεθαρρύνετο και δέν έσκόπει να υποχωρήση.

— Κτυπάτε, έκραζε λυσσῶσα· συλλάβετε τους! τους δύο! μόνον τους δύο. Τους άλλους σκορπίσατέ τους.

Ουδεις ήδύνατο να άκούση αυτήν. Μόνος ο κάπηλος, όστις καθ' όλην ταύτην τήν σκηνήν έκρατεί συνημμένας τάς χείρας εν σχήματι έσχάρας, τήν είδε θορυβούσαν και τή είπε.

— Τί έχεις, κυρά; Διατί κάμνεις έτση; Να μου πληρώσητε τουλάχιστον τά γυαλικά, όπου έσπασαν οι άνθρωποι σας. Αύτη ουδέν τῷ άπήνησε.

Έν τούτοις οι Βενετοι υπέκυψαν ήδη. Έβριψαν τά ξίφη από των χειρών των και ή συμπλοκή έπαυσεν. Ουχ ήττον, τινες εκ των νησιωτων, κρατούντες κώπας και άρπάγας, έδεικνυον διάθεσιν να εξακολουθήσωσι τήν παιδιάν.

— Παραδιδόμεθα, είπεν εις των Βενετων πρὸς τον Ιωάννην Βενδίκην.

— Ήσυχάσατε, παιδιά, μη κτυπάτε πλέον· είπεν ούτος πρὸς τό πλήθος. Παρεδόθησαν.

Οι άνθρωποι ούτοι δέν έννόουν τί έσήμαινεν ή λέξις παρεδόθησαν, και ήπόρουν διατί να παύσωσιν, αφού άπαξ είχον άρχίσει, άλλ' όμως έσεβάσθησαν τήν θέλησιν του Ιωάννου, πρὸς δν είχεν αναβή εις ύψηλόν βαθμόν ή συμπάθεια του πλήθους.

Η δέ παραδόξος εκείνη γυνή έφρύαττε.

— Τί είπατε, άνανδροι; ώρύετο δάκνουσα τάς χείρας και

τροπολίτην και τὰ ἐξαπτέρυγα, και τὴν μουσικὴν ἄλλ' αἴφνης ἀντικρύζετε μακρόθεν εἰκοσάδα ἐφίπων χωροφυλάκων μὲ ἀρειμανίους φυσιογνωμίας και ἀρειμανιωτέρους μύστακας, ὀρμώντας και κυριεύοντας τὸν πτωχὸν λόφον τῆς δεξαμενῆς μετ' οὐ πολὺ τὰ ὀπίσθια ἐνὸς ἵππου σὰς ἐξωθοῦσιν ἐκ τῆς θέσεώς σας, φεύγετε, και σὰς γυρίζει πίσω ἄλλος ἵππος, σὰς ἀποκλείεται ἢ ἐξοδός, και γυρίζει ἀπληπισμένος ὡς ἂν κατελήθητε ἐν κλειστῷ δωματίῳ ὑπὸ τῆς πυρκαϊᾶς, μόλις ἀπευθύνετε τὸν λόγον εἰς γνωριμὸν σας, τὸν ὁποῖον ἔχετε τὴν ψυχραιμίαν ν' ἀναγνωρίσετε και πλησιάσῃτε ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς συγχύσεως, και ὁ παρά τὸ οὐδ' σας χρεμετισμὸς ἐφορμῶντος ἵππου σὰς διευθύνει εἰς τὴν δύσιν, και τὸν φίλον σας εἰς τὴν ἀνατολήν, στρέφετε και βλέπετε παντοῦ κακὸ, και τρομάρα, και φευγῖό, και καταδιώξιν, ὡς νὰ κατελήθημεν ἐπ' αὐτοφῶρῳ συνωμοτούντες κατὰ τῶν καθεστώτων, και ὅλη αὐτὴ ἢ ἐπανάστασις μέχρις οὐ παραταχθῶσι κυκλοτερώς περὶ τὴν τράπεζαν τοῦ ἀγιασμοῦ. Καὶ τότε ἀρχίζει ἄλλη κωμικὴ ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς ἐορτῆς τοῦ εἰρηνικωτέρου ἐπὶ τῆς γῆς Συμβόλου και τῶν γυμνῶν ξιφῶν τῶν ἐφίπων χωροφυλάκων πρὸς τιμὴν ἐκείνου!

Δὲν ἠξεύρω ἂν και ἀλλαγῶ, ἀλλὰ παρ' ἡμῖν ὑπάρχει περὶεργὸς μανία, τὴν ὁποῖαν δυνάμεθα νὰ καλέσωμεν ἐορταστικὴν. Συνίσταται δὲ αὕτη εἰς τὸ ἐκ παντὸς τρόπου γενεᾶν και ἐγκαθιδρύειν ἐπέτειον ἐορτῆν ὀνόματος, ὅχι μόνον ἂν ὀνομάζεσθε, ὑποθέτω, Κωνσταντίνος, ὅτε δὲν δύνασθε νὰ τὸ ἀποφύγετε, ἀλλὰ και ὅταν ὀνομάζεσθε Καλακαρούας, ὅτε πρέπει νὰ ἐορτάζετε τὴν ἰδίαν ἡμέραν, διότι ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο ἢ σύμπτωσις τοῦ ἀρχικοῦ στοιχείου τῶν ὀνομάτων, ἢ, ἂν θέλετε, τοῦ ἀγίου Καλλιστράτου. Προχθὲς τῶν Θεοφανείων ἐώρταζον μαζί με τοὺς Θεοφάνους και οἱ

φίλοι μας Θεοφραστός Μ... και Ἀριστοφάνης Α... ὁ μὲν δυνάμει τοῦ πρώτου συνθετικοῦ, ὁ δὲ δυνάμει τῆς ὁμοιοκαταληξίας. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐορτάζουν και αἱ Θεῶναι. Θέλετε χάριν περιεργίας νὰ προχωρήσωμεν ἀκόμη, εὐμενεῖς ἀναγνώσται; Ὁ Δημοσθένης φορτῶνεται τὸν Ἅγιον Δημήτριον ὁ Μιλτιάδης τὸν Μιχαῆλ, ἢ Ἀνδριάνα, τὸν ἅγιον Ἀνδρέαν. Ἐνίοτε διὰ νὰ ἀνεύρητε τὴν ὁμοιότητα πρέπει νὰ ἔχητε ὑπομονὴν και ἱκανότητα δούτου οὕτως ὁ Λεωνίδας ἐορτάζει τοῦ ἀγίου Διονυσίου! Καὶ ἄλλοτε πρέπει νὰ εἰσθε ἐξοχοὶ αἰνιγματολύται, ὅταν σὰς προτείνονται προβλήματα ὡς τὰ ἐξῆς: Διατί αἱ Ἀμαλῖαι τελοῦσι τὴν ἐορτὴν τῶν τῆς ἀγίας Εὐφροσύνης; Ἀπάντησις: διότι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐώρταζε τὰ γενεθλιά της ἢ μακαρίτις βασιλισσά μας Ἀμαλῖα!

Βαρὺ, ἀνατολίτικο, πυκνὸν, φιλοτυπωμένον, ὀγκῶδες, πλήρες σοβαρῶν πραγμάτων, πληροφοριῶν, καταστατικῶν εἰδήσεων, ἐπιστημονικῶν ἄρθρων, μᾶς ἦλθεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως τὸ Ἀνατολικὸν Ἡμερολόγιον, ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ φίλου δημοσιογράφου κ. Α. Παλασιολόγου μετὰ σιδήρας ἐπιμελείας και ἀκαμάτου φιλοπονίας. Διατρέχει ἤδη τὸ Ἀνατολικὸν Ἡμερολόγιον τὸ δεύτερον αὐτοῦ ἐτος, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι οἷας ἐκτιμήσεως ἔσχε τὸ πρῶτον, τοιαύτης θέλει τύχει και τὸ δεύτερον, ἀναγκαϊότατον ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις διὰ τοὺς μετὰ τῆς Τουρκίας συναλλασσομένους ἢ ἀπλῶς ἐπισκεπτομένους αὐτήν. Εἶναι πολὺ καλά ἐκτετυπωμένον, ἐθαυμάσαμεν δὲ τὸ μέρος τῶν ἐμπορικῶν ἀγγελιῶν του διὰ τὴν καλλιτεχνικωτάτην ἐκτύπωσιν ἐν τῷ τυπογραφείῳ τοῦ κ. Παλαμάρη ἐν Πέρα. Ὁμολογοῦμένους εἰς τὸ εἶδος αὐτὸ τοιαύτην φιλοκαλίαν δὲν εἶδόμεν ἐν Ἀθήναις.

ἐκτοξεύουσα ἄγρια βλέμματα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν. Παρεδόθητε, εἶπατε; Ἄ, προτοῦ νὰ ἐβγῇ ἀπὸ τὸ στόμα σας ἢ λέξις αὕτη, ἔπρεπε νὰ σχίσῃ τὸν λαμῶν σας, νὰ γείνη λεπίς μαχαίρας, νὰ σὰς σφάξῃ. Παρεδόθητε; Δὲν εἰξεύρετε ὅτι ὁ τάφος σας εἶναι σκαμμένος και θὰ σὰς στείλω εἰς τὸ κάτεργον; Δὲν ἠξεύρετε ὅτι θὰ σὰς κρεμάσω εἰς τὰ ἐξάρτια τῆς γαλέρας μου;

Τὴν φορὰν ταύτην, ὅτε εἶχε παύσει ἢ μάχῃ, ἢ παραφορὰ τῆς Βενετῆς ἦτο πρὸς πάντας θεατὴ. Ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τῶν ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων ἔμειναν ἐπὶ τινὰ χρόνον θεωροῦντες μετὰ βαθείας περιεργίας τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο φαινόμενον θηλείας.

— Νὰ τὴν πιάσωμεν, ἀφέντη, αὐτήν; εἶπεν ἀλιεύς τις πρὸς τὸν Ἰωάννην.

Οὗτος ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμάς.

Ἀνεζήτει ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ τὰ πιθανὰ αἷτια, δι' ἃ ἢ γυνὴ αὕτη ἐζήτει τὴν μοναχὴν Ἀγάπην και εἶτα διέταξε τοὺς συντρόφους της νὰ συλλάβωσιν αὐτήν. Εἶπεν ἐν ἑαυτῷ ὅτι ἴσως αὕτη δύναται νὰ τὸν πληροφορήσῃ περὶ τούτων, ἂν ἐλθῆσθῃ. Συνήνεσεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἀλλ' εὐθὺς μετενόησεν.

— Ὅχι, εἶπε.

Και ὡς ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Μηνᾶν, ὅστις ἐθεώρει αὐτὸν ἀπορηματικῶς, ἐπανέλαβε.

— Δὲν πρέπει νὰ προτρέχωμεν τῆς θεῆς Προνοίας, ἀλλὰ ν' ἀκολουθῶμεν αὐτήν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Πρωτὰν τινὰ τοῦ Μαΐου πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν πρὶν ἢ συμβῶσθαι ἐν τῷ προλαβόντι κεφαλαίῳ ἰστορούμενα, Βενετικὸς στόλος συγκεῖμενος ἐξ εἰκοσι γαλερῶν εἶχε προσορμισθῆ εἰς τὴν νήσον Θήραν.

Ὁ Μάρκος Σανούτος ἔχων ἐξ γαλέρας ἰδιοκτῆτους αὐτοῦ, εἶχεν ἀποπλεύσει ἐκ Βενετίας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἀπριλίου. Τοῦτον ἠκολούθησαν πολλοὶ εὐπατρίδαι μετὰ ἰδία πλοῖα ἕκαστος.

Αὕτη ἦτο ἡ περίφημος δι' ἰδιωτικῶν δαπανῶν ἐστρατεία, ἧς σκοπὸς ἦτο ἡ κατάκτησις τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, αἵτινες εἶχον ὑποταγῆ ἤδη πλὴν δύο ἢ τριῶν, ἀμα ὡς ὁ στόλος ἀπέπλευσεν ἐκ τῆς Βενετίας και πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος.

Περὶ τὸ λυκαυγές, ἀκἀτιόν τι προσήγγισεν εἰς τὴν ναυαρχίδα τοῦ Σανούτου.

— Ποῖοι εἰσθε; ἠρώτησεν ὁ σκοπὸς.

— Εἴμεθα οἱ ἀκταιωροὶ, ἀπήντησεν ἢ φωνὴ τοῦ πηδαλιούχου.

— Καὶ τί θέλετε;

— Ἐδῶ εἶναι ὁ Μαῦρος;

— Κοιμᾶται.

— Ἐλάβομεν ἐπιστολὴν διὰ τὸν ἀρχηγόν.

— Πόθεν;

Ἐκ Πατρῶν προπαρασκευάζεται ἐπιτροπὴ Οἰνοποιῶν καὶ Ἀμπελοκτημόνων ἐλθοῦσα ἐνταῦθα νὰ παραστήσῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὴν καταστροφὴν ἣν προετοιμάζει εἰς τὴν ἀμπελοπαραγωγὴν ὁ ἐπὶ τῶν οἴνων φόρος. Ὅ,τι δὲν πράττουν αἱ ὀπιόφαγοι Ἀθηναί, ἄς τὸ πράξουν τοῦλάχιστον αἱ ζῶνται **Πάτριαι.**

Ἄφοῦ ἀνεκάλυψε τὸν Ἀγαμέμνονα, ὁ δόκτωρ Σλῆμαν πρόκειται νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ τὸν Περικλῆ! Καὶ ἂν πάγῃ ἔτσι κρεσσέντο ζητῶντας μεγάλους ἄνδρας, μίαν ἡμέραν θὰ ἀνακαλύψῃ καὶ τὸν Πύρρον!

Ἄν πιστεύσωμεν τὸν ἐκ Βερολίνου ἀνταποκριτὴν τῶν *Καιρῶν*, ἡ κυβερνήσις μας τοῦ ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ κάμῃ ἀνασκαφὰς βορειοδυτικῶς τῶν Ἀθηνῶν, πλησίον τῆς παλαιᾶς Ἀκαδημίας, ὅπου ἐθάπτοντο οἱ ἐν πολέμῳ πίπτοντες καὶ ὅπου ὑποτίθεται ὅτι εἶναι θαμμένοι ὁ Περικλῆς.

Φαντάζεσθε τώρα ἂν εὑρεθῇ ὁ Περικλῆς τί κηδεῖαν ἔχομεν νὰ τοῦ κάμωμεν! Πολὺ φοβούμεθα μήπως οἱ κύριοι Παναζῆς καὶ Φιλήμων προπαρασκευάσουν ἀπὸ τοῦδε ἐπικηδείους κ' ἐπιταφίους!

Κατὰ τὸν αὐτὸν ἀνταποκριτὴν τῶν *Καιρῶν*, ἀφοῦ ἀνασκάψῃ καὶ τὸν Περικλῆ, θὰ πάρῃ τὴν κυρίαν ἀρχαιολογίαν καὶ θὰ μεταβῇ εἰς Κρήτην, τὴν ὁποίαν θὰ τὴν κάμῃ ἄνω κάτω.

Προχθὲς τὴν Πέμπτην, τὸ δειλινόν, ζηλεμένο ταῖρι, ἀστυνομικός κλητῆρ καὶ χωροφύλαξ, σφιγκτὰ σφιγκτὰ κρατούμενοι ὁ εἰς ἀπὸ τὸν τράχηλον τοῦ ἄλλου, — μὴ περιμένετε ν' ἀκούσετε φορικτὴν περιγραφὴν ἀλληλοσπαραττομένων, — ἐξήρχοντο ἀπὸ οἰνοπωλείου, ἐνθα, ἐπόμενοι τῇ ἀγίᾳ ἡμέρᾳ, ἐβαπτίσθησαν χριστιανικώτατα ἐν Ἰορδάνῃ τῆς μέθης. Καὶ ἐθορύβουν, καὶ ἐξελαργγίζοντο, καὶ ἐξεκού-

φαιναν καὶ διέγραφον ἐν τῇ πορείᾳ τῶν ἄτακτα ἡμικύκλια καὶ ποικίλα zigzag. Τίς οἶδε ποῦ κατέληξεν ἡ εὐθυμία τῶν εἰς τίνας ὠμοπλάτας ἐξέσπασεν ἡ σπάθα τοῦ χωροφύλακος καὶ εἰς τίνα θυλάκια ἐγλύστρησεν ἡ χεὶρ τοῦ κλητῆρος, διὰ νὰ καταστήσῃ πληρεστέραν τὴν ἀντίθεσιν μεταξὺ τῶν καθηκόντων καὶ τοῦ βαπτίσματός των. Ἐκτὸς ἂν ἦσαν λωποδῦται ἢ ταραξίαι, μετῆμφισμένοι ἐπὶ τὸ σατυρικώτερον, καὶ τότε, φυσικὰ, θὰ ἦσαν πολὺ ἐπιφυλακτικώτεροι ἐν τῇ εὐθυμίᾳ των...

Εἶναι φορικτὰ ὅσα μᾶς διηγήθη γραιὰ τις ξένη ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ τοῦ κ. Νάκη περὶ τῶν ἐν τῷ Νοσοκομείῳ Γουδῆ τελουμένων, ὅπου ἐπεριποιεῖτο τὴν ὑπὸ εὐλογίας προσβληθεῖσαν θυγατέρα τῆς. **Οἱ ἀσθενεῖς δέρονται μὲ τὸ λουρὶ ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου.** Προσκαλοῦμεν τὸν κ. Σίσυφον ν' ἀπολογηθῇ. Ἀφίνομεν καὶ τὰς ἄλλας καταγγελίας ὅτι ὅλα τὰ τρόφιμα ἐκεῖ κλέπτονται.

Ἐπιβάλλεται δὲ μία ἀνθρωποκτόνος ὑδροθεραπευτικὴ. Τὰ γάλα μεταβάλλεται εἰς ὕδωρ· ὁ ζῶμος εἰς ὕδωρ· τὸ κρασί εἰς ὕδωρ· καὶ ψωμί δὲν δίδεται ἐπαρκές. Προσκαλοῦμεν τὸν κ. Εἰσαγγελέα, τὸν κ. Καρούδαν, — ἄς εἴπωμεν τ' ὄνομά του — νὰ προκαλέσῃ ἀνακρίσεις. Τὸν γνωρίζομεν τίμιον ἄνθρωπον, ἀτρόμητον ὑπάλληλον, καὶ δὲν πιστεύομεν ὅτι θ' ἀρνηθῇ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ καθήκον του.

Ὁ διάδοχος τῆς Γερμανίας μετὰ τῆς κυρίας του θὰ ἔλθουν εἰς Ἑλλάδα κατ' αὐτάς, ἐπιβαίνοντες τῆς *Φαρτασίας*, καὶ ὅμως θὰ ἔλθουν πράγματι.

— Ἀπὸ πλοῖόν τι τὸ ὅποιον ἔφθασε σήμερον.
— Καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἀπὸ ποῖον εἶναι;
— Δὲν ἤξεύρω ἀπὸ ποῖον εἶναι, διότι δὲν τὴν ἤνοιξα νὰ τὴν ἀναγνώσω. Ἄλλὰ φέρει τὴν σφραγίδα τοῦ ἀγίου Μάρκου.
Ὁ σκοπὸς ἐσύριξε τρεῖς πρὸς τὸν ναύκληρον, κοιμώμενον ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς πύρας, καὶ τὸν ἀφύπνισε.
— Τί θέλεις; ἠρώτησεν οὗτος τρέβων τοὺς ὀφθαλμούς.
— Κοιμᾶται ὁ Μαῦρος;
— Δὲν ἤξεύρω ἂν κοιμᾶται, διότι δὲν τὸν ὤνειρευόμην.
— Λοιπὸν ἐξύπνισε τὸν Μαῦρον, καὶ ἄφησε ἐμὲ ἤσυχον.
Ὁ σκοπὸς προέβη πρὸς τὴν πρύμνην, καὶ ἐσύριξε πάλιν, ἀλλὰ μὲ ἄλλον τόνον.
— Ἴί τρέχει; εἶπε ναυτόπαις τις ἡμίγυμνος καὶ ἀνυπόδητος, καὶ ἀνέδραμε πηδῶν εἰς τὸ κατάστρωμα.
— Ποῦ εἶναι ὁ αὐθέντης σου;
— Ποῖος αὐθέντης μου;
— Ὁ Μαῦρος;
— Ἄ, ὁ Μαῦρος λοιπὸν εἶναι ὁ αὐθέντης μου; εἶπε μὲ ἀφελῆ θαυμασμὸν ὁ ναυτόπαις.
— Αὐθέντης σου ἢ ὁ, τι διάβολον εἶναι, τί κάμνει; κοιμᾶται;
— Ὅχι, εἶναι ζωντανός, εἶπεν ὁ ναυτόπαις.
Καὶ ἔκραξε μέχρι ἐκλαρυγγισμού.
— Μαῦρε! Μαῦρε! σὲ ζητοῦν.
Ὁ Μαῦρος ἀνέβη εἰς τὸ κατάστρωμα. Ἦτο σκυθρωπός,

καὶ ἡ σκυθρωπότης του δὲν ἐφαίνετο προερχομένη ἐκ τῆς καρδιαρίας τῆς μετὰ τὴν ἀφύπνισιν.

— Ποῖος μὲ ἔκραξεν; ἠρώτησεν.

Ὁ ναυτόπαις εἶχε χωθῆ ὑπὸ παλαιόν τι ἰστίον σκεπάζον τὴν στενὴν θυρίδα, δι' ἧς ἀνεβίβαζον τὰς ἀλύσεις, καὶ ἔγεινεν ἄφαντος. Οὐδεὶς ἄλλος ἦτο ὄρατός ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, εἰμὴ ὁ σκοπός.

— Δὲν σὲ ἔκραξα ἐγὼ, αὐθέντη, εἶπεν οὗτος· ἀλλ' ἐγὼ σὲ εἶχον ζητήσει.

— Ποῖος λοιπὸν ἐφώνηξε τόσο δυνατὰ! ὡς νὰ ἤμην δύο μίλια μακρὰν, ἐμορμύρισε ὁ Μαῦρος;

— Ἐκεῖνος ὁ μάγας, εἶπεν ὁ σκοπός.

— Μοὶ εἶπεν ὅτι εἶσαι αὐθέντης μου, ἠκούσθη λέγουσα ἡ φωνὴ τοῦ παιδός.

— Ποῦ εἰς τὸν διάβολον εἶναι; εἶπεν ὁ Μαῦρος.

Τὸ βλέμμα τοῦ σκοποῦ τῷ ὑπέδειξε τὸν τόπον, ὅπου ἦτο κεκρυμμένος ὁ ναυτόπαις, καὶ ὁ Μαῦρος λαβὼν τὴν ἄκραν πισσωμένου σχοινίου, ἠτοιμάσθη νὰ κτυπήσῃ τὸν παῖδα. Ἄλλ' οὗτος αἰσθανθεὶς τὸ κίνημα τοῦ Μαύρου καὶ προῖδὼν τὸ ἀποτέλεσμα, ἐρρίφθη μὲ ἐν πῆδημα εἰς τὸ κύτος καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς ἔρμα, χωρὶς νὰ πάθῃ τι. Καὶ ἔκραξε μεγαλοφώνως.

— Μαῦρε! Μαῦρε! σὲ βλέπω.

Ἄδύνατον ἦτο νὰ τὸν φθάσῃ ὁ Μαῦρος, ὅπου εἶχε τρυ-

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

εύρίσκεται εἰς καλλιτέραν σχετικῶς κατάστασιν. Ἐν μόνον κρούσμα ἀνεφάνη μετὰ τὴν γενομένην ἐκκαθάρισιν τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου, τοῦτο ὅμως ἀποδίδεται εἰς πολλῶ προγενεστέραν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐμαίνετο ἡ ἐπάρατος νόσος χρηματοφαγία.

Πολλοὶ τῶν ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ ἐζήτησαν νὰ ἐπουλώσωσι τὰ ἐλαφρονθέντα θυλάκιά των εἰς τὸ χαρτοπαίγιον καὶ λέγεται ὅτι ἡ τύχη τοὺς προσεμεδίασε, λέγεται ὅμως ὅτι καὶ τοὺς προσεμάδησε· πιστεύσατε ὅτι θέλετε ἐκ τῶν δύω.

Τὰ *Λαύρια* ἔχουσι τάσιν ὑψώσεως: ζητοῦνται εἰς τὰ 188 1)2 τοῖς μετρητοῖς καὶ 121 διὰ τὸ τέλος τοῦ μηνός.

Αἱ *Πιστωτικαὶ* 353—355.

Αἱ *μετοχαὶ* τοῦ σιδηροδρόμου 355—360 φαίνονται δὲ ὑποστηρικμέναι.

Ἐν γένει ἡ κατάστασις τοῦ χρηματιστηρίου ἤρχισεν ὑπὸ αἰσιωτέρους οἰωνούς.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ὁ διανομὸς Ε. εἶναι ὀλίγον Ἀγαθόπουλος.

Εἰς συνδρομητὴν του ὅστις ἀρνεῖται νὰ τὸν φιλοδώρησῃ τὴν Πρωτοχρονιὰν τοῦ λέγει:

πῶσει. Ὅθεν ἐταμίευσε τὴν ὀργὴν του ἐν ἑαυτῇ καὶ ἐπεφυλάχθη.

— Εἰπέ, τίς μὲ ἐζήτει, εἶπε πρὸς τὸν σκοπόν.

— Σὲ ζητοῦν ἀπὸ μίαν λέμβον, αὐθέντα. Εἶναι ἐκεῖ εἰς τὴν πρῶραν.

Ὁ Μαῦρος προέβη πρὸς τὴν πρῶραν.

— Τί θέλετε; ἠρώτησε τοὺς ἐν τῇ λέμβῳ.

— Ἐχὼ ἐπιστολὴν διὰ τὸν ἀρχηγόν, αὐθέντα.

— Καὶ τίς εἶσαι σύ;

— Εἶμαι ἀπεσταλμένος εἰς τὴν ἐξοχότητά του.

— Ἀπὸ ποῖον;

— Τὸ λέγει ἡ ἐπιστολή μου.

— Πόθεν ἔρχεσαι;

— Ἀπὸ τὴν Πάτρων.

— Ἐλα ἐδῶ. Τώρα θὰ ἐξυπνήσῃ ὁ ἀρχηγός.

Ἡ λέμβος ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἀναβάθραν, καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ὠμίλει πρὸς τὸν Μαῦρον, ἀνέβη εἰς τὸ κατὰ στρωμα.

Ὁ Μάρκος Σανούτος εἶχεν ἀφυπνισθῆ πρὸ πολλοῦ, καὶ ἐκ τοῦ θορύβου, ὅστις ἐγένετο ὀπισθόποτε ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μέχρις οὗ ἀναβῆ ὁ γραμματοφόρος, ἐνόησεν ὅτι συνέβαινε τι καὶ ἐκάλεσε τὸν Μαῦρον.

— Τί τρέχει, Μαῦρε;

— Ἐφεραν ἐπιστολὴν διὰ τὴν αὐθεντίας σας, εἶπε μετ' ὀλιγωρίας ὁ Μαῦρος.

— Ναι, ἀλλὰ θέλω νὰ μοῦ τὸ δώσετε ἐγγράφως! !

Ὁ κύριος Εὐσέβιος ὑποφέρει πολὺ ἀπὸ τὰς συχνὰς ἀπουσίας τῆς συζύγου του· τὴν ἐκδικεῖται δὲ πάντοτε εὐφυολογῶν.

Τῆς προάλλαις, ἦτο πάλιν κλειδωμένη εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Βρὲ γυναῖκα, τί ἔκαμες τόσην ὥρα;

— Ἦτανε, καλὲ, ὁ κουρέυς· μοῦ ἔκαμνε κατσαρὰ τὰ μαλλιά μου.

— Ὅσο γι' αὐτὸ ἡ παρουσία σου ἦτο πολὺ περιττή!

Φοιτητὴς τῆς νομικῆς, ὀλίγον οἰκονομολόγος μονολογῶν:

— Τί διάβολο! Ἀπόψε ἔχω ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ διαβάσω Ῥωμαϊκὸν Δίκαιον, ἀλλὰ δὲν ἔχω χρήματα νὰ ἀγοράσω κερί. Ἄς πουλήσω λοιπὸν τὸ Ῥωμαϊκόν μου δίκαιον, νὰ μπορέσω νὰ ἴω φῶς στὴν κάμαρά μου.

— Καυμένη ξέρεις, ἡ Ἐλένη μοῦ κάκισε, γιατί σπὸ χορὸ ἐπάνω δὲν πρῶσεξα καὶ τὴν ἔρριξα. Τί νὰ τῆς πῶ νὰ τὴν πάρω τὴν καρδιά της;

— Πέ της πῶς ἤσουνα μεθυσμένος.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΟΜΜΩΣΙΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

τεχνίτης εἰδικὸς προσελήφθη εἰς τὸ προσδευτικώτατον καὶ ὄλιως παρισινῷ ρυθμῷ Κρυστάλλινον Κουρεῖον **Φιλίππου Γεωργαντᾶ**, Ὀδὸς Αἰόλου, οἰκία Μελά.

— Ἄς ἔλθῃ ἐδῶ.

Ὁ Μαῦρος ἔστρεψε τὰ νῶτα καὶ ἀνέβη εἰς τὸ κατὰ στρωμα. Τὸ βλέμμα του ἐξέφραζε μῖσος μᾶλλον ἢ στοργὴν. Δὲν ἠγάπα πλέον τὸν Σανούτον. Ἐξέλιπεν ἡ ἐκφρασις ἐκείνη τῆς φαιδρᾶς ὑπουλότητος καὶ τῆς εἰρωνικῆς ἀφροντισίας. Τὸ βλέμμα του εἶχε βαρῆ εἰς χολὴν καὶ εἰς λύθρον. Ἦτο στυγνὸν καὶ ἀπαίσιον. Καὶ ὅμως ὁ Σανούτος ἐξηκολούθει ἐτι νὰ τὸν ἐμπιστεύηται. Δὲν ἔπραττε τοῦτο οὔτε ἐκ προαιρέσεως οὔτε ἐκ συνηθείας. Συνησθάνετο καὶ αὐτὸς ὅτι ὁ Μαῦρος τῷ διέφευγεν. Ἀλλ' ἐν τῷ κενῷ ὅπερ ἐσηματίζετο ὀλονεν περὶ ἑαυτὸν, ἠναγκάζετο νὰ ψηλαφᾷ, νὰ ζητῇ ἔρεισμά τι, μοχλὸν ἢ βακτηρίαν τινά. Ἐπραττε τοῦτο εἰμαρμένως. Ὑπῆρχον στιγμαὶ, καθ' ἃς ἤσθάνετο ἀληθῆ στοργὴν πρὸς τὸν Μαῦρον. Τὸν εἶχεν ὑπηρετήσει καὶ τὸν ὑπηρετεῖ εἰσέτι. Ὁ Σανούτος ἐνόμιζεν ἑαυτὸν εὐγνώμονα. Τὸν ἠγάπα, ὅπως ἀγαπᾷ ὁ τύραννος τὸν δῆμιον, τὸν ὑπηρετὴν καὶ ἐκτελεστὴν τῶν διαταγῶν του. Αὗται ἦσαν αἱ στιγμαὶ τῆς ἡρμαίας ὀδύνης, τῆς ἀπομονώσεως καὶ τῆς ἐν τῇ συνειδήσει ἐγκλείσεως. Ἀλλ' αἱ στιγμαὶ αὗται ὑπεχώρουν εἰς τὴν ἀγωνίαν, εἰς τὴν λύσσαν, εἰς τὴν παραφροσύνην. Τότε τὸν ἐμίσει, ὅπως αὐτὸς πάλιν ὁ τύραννος μισεῖ καὶ καταράται τὸν δῆμιον, τὸ ὄργανον τῶν ἀπανθρωπιῶν του.

(ἀκολουθεῖ)

Μπόεμ.